

# Pan Bóg uderza

t.: J.Słowacki, mel.: P.Pawłowicz,



1. Po - śród nie - sna - sek Pan Bóg u - de - rza w o - grom - ny dzwon,  
2. Na je - go pa - cierz i roz - ka - za - nie nie tyl - ko lud  
3. A trze - baż mo - cy, by - śmy ten Pań - ski dźwi - gnę - li świat:  
4. Go - łąb mu sło - wa u - sty wy - le - ci, po - nie - sie wieść,



dla sło - wiań - skie - go o - to Pa - pie - ża O - twar - ty - tron(...)  
je - śli roz - ka - że, to słoń - ce sta - nie, bo moc to cud.  
więc o - to i - dzie Pa - pież Sło - wiań - ski lu - do - wy brat;  
no - wi - nę sło - dką, że Duch już świe - ci i ma swą cześć.



Twarz je - go, słoń - cem roz - pro - mie - nio - na, lam - pą dla sług,  
W ser - cach się za - cznie świa - tło - ści Bo - żej stru - mie - nny ruch,  
On roz - da mi - łość, jak dziś mo - ca - rze roz - da - ją broń,  
Nie - bo się nad nim pię - kne o - two - rzy z o - boj - ga stron,



za nim ros - ną - ce pój - dą ple - mio - na w świa - tło gdzie Bóg.  
co myśl po - my - śli prze - zeń, to stwo - rzy, bo moc to duch.  
sa - kra - men - tal - ną moc on po - ka - że, świat wzię - wszy w dłoń.  
bo on na tro - nie sta - nął i two - rzy i świat i tron.

5. On przez narody uczyni bratnie wydawszy głos,  
że duchy pójdą w cele ostatnie przez ofiar stos.  
Wnętrze kościołów on powymiała, oczyści sień,  
Boga pokaże w twórczości świata, jasno jak dzień.